

פרשת ויגש

ביה [תרכ"א]

וינש אליו יהודה (בראשית ט, ח). מלשון הואה והוא כל איש ישראל. יהודים על שם שברון לה' יתברך על כל דבר קתן וגדל שודען שהכל ממן יתברך כי. ועל ידי זה וכולין ליגש. וזה עצה בכל השעה צר והסתור פנים לכל איש ישראל. העצה להתקטל לרצון ה' יתברך על ידי שמברך הארט אצלו שבם בתרוך החסטר יש חיות ברצון ה' יתברך. וזה יונש אליו לה' וזה נקרה הגשה ליוסף כי יוסף היה הנקרה פגימות שיש מה יתברך. ובאותה היה אז צר שכחתי במוקם אחר. ובאותה היה אז צר מאור ליהודה כמו שכחוב' מה נאמר בו. והיה עצה על ידי הגשה זו לפגימות הרובר. כי לא חוטט בבקשה זו רך שחזור כל הדברים לעצמו להיות מישרין אצלנו וכל להנצל ניל'. וזה שכחוב' קבל אדנותוכו. וזה שכחוב' במורשי אחד באחר יגש כי (אב, ט, ח). כמו שכחוב' בגונה בו רזא דדי אחר ושמו אדר. וזה חורש בקוצר' כי יהודה הוא למוץוא האורה וגמ בוחר הומשא ובעוריה רביה. יוסף נזר השומרין שהוא מי המשאה ורוכב רכבו בדורותיו. וכחיב' ולא יכול יוסף שהוא איזו' שמופרש לה' יתברך על מעלה מהטבע והו בקצר שהוא גמור וועלית בדור לשורשו ניל'. וזה שכחוב' יוסף כניל'. וזה גם בסן שעדרתיה ד' יתברך (בראשית ט, ז). ואנכי אדר עמר מערמה בר' אלעל' כי וויסף ישית ידו במורשי' על מנת שירטף ישית בר'. פירוש מתברין בו. וזה שכחוב' (שם) כי אדרני

וכתיב הארץ' זיל ה' באותיות יהודה' ובאותם בתיב שם אדר' ובאותיות השם יהוד' ארך כי ושמו אחד ובבחינת השארת השכינה תוך האדם הוא באאותיהם אדר' שהוא על שם תארכוב' מהלט קפה. יט מלכובך של. כמו שכחוב' מהלט קפה. וזה עצה בכל מלכובות כל עולמים שהפירות שבל התגענות והזחות האדם שעושה ברצונו. גם בזה על ידי מלכובות שבים רך שהארם ציריך לבדר זה ומוגלה ניל'. ובמורשי' ערכבת לרע' בו' רשי' פירש' לה' יתברך שנקרא ריע ע"ש. והאדם עשה עניין עולם הזה ומחריך והעצה לידע שבם בעלים הזה יש יתברך. וגם כי זה נקרה הגשה ליוסף כי יוסף היה הנקרה פגימות שיש מה יתברך כמו שכחתי במוקם אחר. ובאותה היה אז צר מאור ליהודה כמו שכחוב' מה נאמר בו. והיה עצה על ידי הגשה זו לפגימות הרובר. כי לא חוטט בבקשה זו רך שחזור כל הדברים לעצמו להיות מישרין אצלנו וכל להנצל ניל'. וזה שכחוב' קבל אדנותוכו. וזה שכחוב' במורשי אחד באחר יגש כי (אב, ט, ח). כמו שכחוב' בגונה בו רזא דדי אחר ושמו אדר. וזה חורש בקוצר' כי יהודה הוא למוץוא האורה וגמ בוחר הומשא ובעוריה רביה. יוסף נזר השומרין שהוא מי המשאה ורוכב רכבו בדורותיו. וכחיב' ולא יכול יוסף שהוא איזו' שמופרש לה' יתברך על מעלה מהטבע והו בקצר שהוא גמור וועלית בדור לשורשו ניל'. וזה גם בסן שעדרתיה ד' יתברך (בראשית ט, ז). ואנכי אדר עמר מערמה בר' אלעל' כי וויסף ישית ידו במורשי' על מנת שירטף ישית בר'. פירוש מתברין בו. וזה שכחוב' (שם) כי אדרני

1. מקץ רוליא ריה זמה.

2. ייאמר יהודה מה אמר לאני מה מדבר ומה נערק ואלה מצעת את ען עכבר תקען לו נפרק, נקשת באמרי פך נבלות אטמי פך, עשה והז אפוא כי הנצל באה בקבך רעד לך חתיפס רוחב רעדך' יהודא רעדך' בזכריה' (בראשית מה, ט).

3. יילא ניל' זומק להאטק לבל הנגבטים עלי רח' ק' והצאה כל אש מעל' ולא עד' אש או' מה בחרוע' וויסף אל איזו' (בראשית ה, ט).

4. אודר חיב' קלה ע"א-ע"ב.

5. יונש אליו יהודה כי אוני רם יב צופי דרייה' (לקוטי תורה וונש יה' יונש אליו' זיהודה').

6. זיד' ימ' אס עבד לערע' זיהודה, אאנכי אערבעט' מקבר' זה וויס' (ברד' ג, ח).

7. בדאשטי מט' כה דברם לאג, ט.

8. בדר' ג, ג.

הבטחה שום בכל מיצר שיש לבני ישראל. ה' בתוך המזאר. ועל ידי הכיטול לתשריך שהוא בחינת יוסף בכ"ל מעוריין האגאליה וזה סוד סמיכת גואלה לתפללה' שעלי ידי וידעה זו נתעורר האגאליה לבחינת תפלה'. גם לפני הפוטש אין פירוש לביקשת יהודת ריק על ידי שטילק נגיינו וכן לפני יוסף הח' האיך יובל לעשות כן מצד יושר. וכן בהניל' בכל מיצר יובל אדם לבקש מה' יתברך אף שירע שעונתו גורמו. עם כל זה בשמבעטל עצמו להאמנת ומבקש עור להנצל גענהה' במדרש¹ אויל לנו מיום הדין כה. ומה שגנבהלו השבטים נראה על ידי שנחגלה האורת יוסף היה הבושה מה שטעו בקרושת יוסף על ידי החטטה. וזה עצמו הקושה לעתיד לבנו שיתגלה שעוניינו שלם הזה עצם הם מל' קדושה בפנימיות. וזה עיקר המשאה שצורך להזאת לארים בשטברך לעצמו שככל דבר יש חיות ה' יתברך ואיך נוכל לעשות בכח ה' יתברך היופך רצונו. והכל ב' הפנימיות ה' הוא נקוריה בחינת יוסף שומוי' הכרת² זה הוא נקוריה הפנימיות נקרה בריות וביטול הערלה שהוא ריק על ידי יוסף הצדיק ובאמת בתיב' נשמי' (בראשית מה, ט) נבלה מפניו בנ'ל³:

אי' ז' מ"ר צללה' ה' הגיד דברי יש' ע"ז יעקב לא נשקו שקרוא קריית שמע⁴. שנדרבק באחבות ה' יתברך ע"ש. וויסף אמריא לא קרא קריית שמע. ונראה שוה בדעתו יוסף שוריה בכת אדרוני המצרי. שבחינוו ה' הוא להתדריך בה' אף שעושה

5. ו/or ה' ריה, ריה עיב' ברכות ט עיב'.
6. ז' יי' אלעלאן בן עזריה איר אויל' מות הויזאיו לט' מיט' דהונטה, ומה יוסף הערדי שודא בשר ודס' בשוחטין את אויה לא ולל' לעמור בחרטהו, הקביה שודא ראין' וגעל דין וושב על כסא רון דון' רוח' רוחה איזיא' שאין כל בש' ורט' יטילס' לעמור לבגער (ברד' ג, ט).

7. ו/or ה' ריה, ו/or עיב' עיב' דד עיב'.

8. ו/or ה' ריה, קפא עיב' קפב עיב' וא/or חדש חדש ט עיב'.

9. ז' יונש מיט' באט האגאליה הונש חורשומ' זיהודה' זיהוש זיהודה'.

עוני עולם הזה לא יתפריד כלל. אבל יעקב הוא למעלה מהטיבו ולכך נתרכך בה' יתברך ולא יוכל לנשקו בניל'. וזה משכיב ייב'.

וכור את יום השבת לקדשו (בראשית ב, ח). ובמרא' מנה יפה מזמין לשברת פירוש בכל דבר יש להזיח מנה יפה להזאת נפרש פנימיות הרבר לה' יתברך. וזה פירוש שבת שורש נקוריה החיה שיש בכל רבר מה' יתברך וזה נקרו שבת. וזה ענן יוסף הצדיק שומר הכרית שהוא הפנימיות יוסף שמתה לעיל:

ויפג' לנו בר' והר' העגולות בו' שלח יוסף בו' נראשית מה' מה' (בראשית ב, ח). כי היה קשה לו ליריד למיצרים. ובאמת זו היה טעם יירות יוסף מקרים שיסוף ה' הוא בחינת המקשר עניין עולם הזה בכח הפנימיות שיש להזאת מה' יתברך ושיתכטלו כל החזניות לארים בשטברך לעצמו שככל דבר יש חיות ה' יתברך ואיך נוכל לעשות בכח ה' יתברך היופך רצונו. והכל ב' הפנימיות ה' הוא נקוריה בחינת יוסף שומוי' הכרת⁴ זה הוא נקוריה הפנימיות נקרה בריות וביטול הערלה שהוא ריק על ידי יוסף הצדיק ובאמת בתיב' נשמי' (בראשית מה, ט) נבלה מפניו בנ'ל⁵:

וואר' זות לkerות קריית שמע באשר באלו יוסף הערל והגמל אשר היה לו בעטמי, ועה ראה יוסף אחר הערל והגמל אשר היה לו בעטמי, ועה ראה יוסף מיל', וזה אהוב את הקב'ה אשר היה לו זה, וקבל מלכובות וארכאו וזה נון למ'ני' געוי אריה בראשית מה' כה ריה' אמרמי⁶.
7. רשי' בראשית מה' כה ריה' זיך'.
8. בעה ט עיב'.
9. יירא את העגולות אשר שלח יוסף רומו לו לעקב שאל דאג מחלות כי כל זה וא/or הסיה לאטלה כי רעה וזה המכה ויראות של הקב'ה איך מלחווים זט' טובות ושלימות. רק וא/or עיגול וההרים הפטושים ה' הוא אור השער וההרים והעולים' קדושת ה' גרש ריה' זיך'.
10. יירא את הנגולות אשר שלח יוסף לשאות או' מוח' רוח' יעקב אכדום' (בראשית מה, ט).